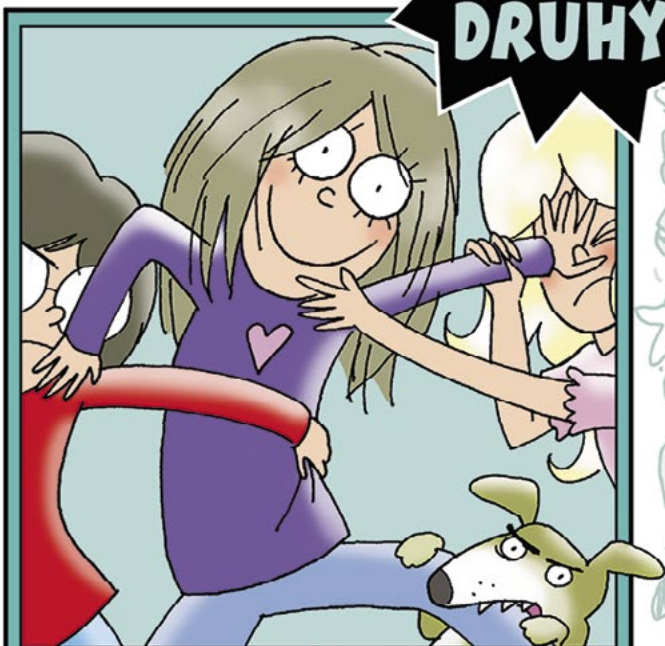

MŮJ MILÝ DENÍČKU™

Jim Benton

**ROK
DRUHÝ**

**NIKDO NENÍ DOKONALÝ.
ALE JÁ JSEM BLÍZKO!**

FRAGMENT

Můj milý deníčku™ (2. rok)

Nikdo není dokonalý.

Ale já jsem blízko!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Jim Benton

Můj milý deníčku™ (2. rok) – Nikdo není dokonalý.

Ale já jsem blízko!

Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Příběhy z Mackerelské základní školy
od Jima Bentona

MŮJ MILÝ
DENÍČKU™

ROK
DRUHÝ

**NIKDO NENÍ DOKONALÝ.
ALE JÁ JSEM BLÍZKO!**

Jamie Kellyová

FRAGMENT

DEAR DUMB DIARY™ - YEAR TWO - NOBODY'S PERFECT. I'M AS CLOSE AS IT GETS
Copyright© 2012 by Jim Benton

Pro Griffin, Summer a Mary K.

Děkuji Shannon Penneyové, Jackie Hornbergerové,
Yaffě Jaskollové, Anně Bloomové
a Kristen LeClercové.
Všechny vám jistě ochotně řeknou,
jak jsou úžasné.

HELE,
CHCEŠ MÍT
ÚŽASNOU
BUDOUCNOST?

Pak přestaň
číst můj deník,
JINAK tě

VŮBEC
ŽÁDNÁ

budoucnost nečeká!

TENHLE DENÍK JE MAJETKEM

Jamie Kellyové

ŠKOLA: MACKERELSKÁ ZÁKLADNÍ

ZÁJMOVÉ KROUŽKY: UHM...

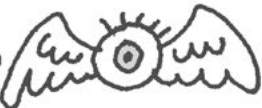
PLÁNY DO

BUDOUCNA: Fakt nevím... uhm...

VYSOKÁ ŠKOLA: NEVÍM. BAVME SE

UŽ O NĚČEM

JINÉM.

Milý čtenáři mého deníčku,

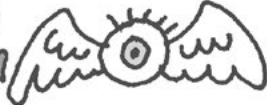
čteš deníček někoho jiného??????????????????.

Tohle je totiž **přesně** ten druh chování, který bude zaznamenán do tvého **trvalého záznamu**.

Tvůj trvalý záznam, pro případ, že bys to nevěděl, tě provází celý život jako velký udavač a čeká na příležitost, aby mohl vyklopit vysokoškolským profesorům, policistům a snoubencům a snoubenkám všechny ty strašné věci, které jsi kdy spáchal.

Ted' si možná myslíš, že je ti to jedno, ale můj bratranec má kamaráda, jehož mladší sestra znala holku, která dostala skvělou práci, kde líčila slavné modelky, a první den na nějaké módní přehlídce v Paříži nebo v New Jersey se podívali do jejího trvalého záznamu a zjistili o ní tak strašné věci, že jí

zakázali modelky líčit. A víš, co teď musí dělat? Musí líčit klauny. A ne **všechny** klauny. Může líčit jen šíleně staré klauny, kterým musí člověk nadzvedávat vytahanou kůži, aby jim mohl nacpat líčidla do všech vrásek a prohlubní.

Možná tě tvoje budoucnost nezajímá. Možná ti nevdá představa, že nejsi úžasný. Možná chceš manipulovat s klaunskými vráskami až do smrti.

V tom případě si posluž.

Níže podepsaná

Jamie Kellyová

P. S. Tak jo. Počkej. Přestaň s tím čtením. **Trvalý záznam** je šíleně důležitý. Nemůžeš ho změnit. Jakmile tam jednou něco je, zlato, je to TAM, a „čtenář cizích deníků“ je moc špatná věc.

Neděle 01

Milý deníčku,

víš, jaký zvuk vydá kokosový ořech, když se odrazí od masitého boku prasete?

Počkat.

Předbívám se.

Nejdřív ti popíšu svůj pátek.

Řekněme, že máš nejlepší kamarádku a ta se jmenuje, já nevím, třeba Šmisabella. Dobře, a Šmisabella chodí na hodiny bendža. Řekla ti to a jako důkaz ti ukázala futrál na bendžo. Dokonce ti přehrála nějakou skladbu pro bendžo, kterou má na iPodu – „Jsem do bendža blázen,“ tvrdí Šmisabella. Ale je tu jeden problém: Šmisabella rozhodně NEMÁ s bendžem nic společného. Ovšem ty to prostě zatím nevíš.

Možná jsi byl minulý týden na obědě a tvoje kamarádka prohodila něco o tom, jak si jednou přinesla ze zoologické zahrady klokana.

Jasně, **ty** víš, že Šmisabella to fakt udělala. Schovávala ho totiž u vás v garáži a jednou mu vlezla do kapsy, takže jsi to musel přiznat rodičům, kteří zavolali záchranáře, aby ji odtud vyndali.

Ale další holka u stolu, Yolanda, která je maličká – vždyť ten druh lidí znáš, jedí popcorn po zrníčkách a mají na oblečení maličké knoflíky, které lidi s normálně velkýma rukama nedokážou zapnout ani rozepnout –, občas udělá tiché, nenápadné **pfft**, aby naznačila, že podle ní tvoje kamarádka lže.

Tentokrát Šmisabella na **pfft** nereagovala, a tak jsi pochopil, že je jí to buď jedno, nebo ten zvuk prostě ignoruje.

Jo, a víš co? **Jsi vedle jak ta jedle.** Všimla si toho.

*Nenápadní lidé
také jedí
pinzetou maličké
sendviče.*

Možná si myslíš, že tvoje učitelka přírodních věd, paní Curieová, onemocněla, protože učitelé jsou prostě někdy nemocní. Otráví se třeba červeným inkoustem, kterým píšou vysvědčení, nebo je možná nakonec udusí předmět, který vyučují, a oni se změní v obrovskou kouřící hromadu nudy.

Určitě by tě nenapadlo, že Šmisabella nějak **zařídila**, aby učitelka ten den ve třídě chyběla – třeba tak, že jí zavolala domů a řekla, že jí přišel obrovský balík, který ovšem omylem doručili na poštu v sousedním městě.

Všechny tyto věci prostě nemají logiku, dokud...

... dokud najednou dávají smysl, když se zastupující učitelka sehne a zvedne papíry, které sletěly ze stolu, protože je **někdo** položil těsně na kraj a nechal otevřené okno.

Šmisabella se natáhne a vloží Yolandě do maličké ručičky **tenisovou raketu**, kterou s sebou nosí ve futrálu na bendžo, a rychlostí 160 kilometrů za hodinu odpálí do obrovské zadnice zastupující učitelky míček, což vydá zvuk, jako když se kokosový ořech odrazí od masitého boku prasete. (Možná si vzpomeneš, že jsem se o tom už zmínila.)

Yolanda okamžitě pochopila, co si budou všichni myslet, a protože je maličká, dokáže bleskurychle vtisknout věci, jako jsou tenisové rakety, do ruky někomu jinému, **zejména** pokud ten člověk tak trochu spí a pokud jsem tím člověkem náhodou já.

Učitelka, která u nás suplovala hodinu přírodních věd, je v mnoha směrech stejná jako paní Curieová: když se skloní, její zadnice vydá zvuk jako prase po zásahu, a řeší věci vědecky. Usoudí třeba, že člověk držící tenisovou raketu má zřejmě něco společného s chladivou masťou, kterou si bude zastupující učitelka mazat o polední přestávce na zadek.

A teď překvapení: tahle „Šmisabella“, o které ti vyprávím, je ve skutečnosti Isabella a tohle všechno se **doopravdy stalo**. Snažila se Yolandě pomstít za to, že pochybovala o její historce s klokanem, a já, přitažlivá, nevinná přihlížející, jsem se k tomu připletla.

Zastupující učitelka mě poslala do kanceláře za zástupcem ředitele, ale nebyl tam, a tak za ním musím zajít zítra ráno. Isabella bude zírat, co VŠECHNO na ni nabonzuju.

Pondělí 02

Milý deníčku,

nic jsem na Isabellu nenabonzovala.

Zašla jsem k zástupci ředitele, který je teď náhodou mým strejdou, protože se oženil s mojí tetou Carol. Taky je náhodou strejdou Angeliny, vinou nějaké šílené smůly, kvůli které je Angelina jeho příbuzná.

Řekl mi, že si přečetl zprávu, ve které zastupující učitelka popsala incident s tenisovou raketou, a marně si láme hlavu s tím, proč jsem si vybrala jako projektil tenisový míček. Prý si vzpomíná, jak se mě teta Carol snažila v létě naučit tenis. Během hodiny se mi podařilo odehrát míček pouze třikrát a pokaždé krkem.

Řekl **ale**, že ví, že Yolanda, která sedí při hodinách přírodních věd vedle mě, je vynikající tenistka a tenisový míček je **přesně** to, co by v takové situaci použila **ona**.

Mistryně světa
v krčním tenisu

Jenže Yolanda, protože je maličká, prostě není typ, který se dostává do podobných potíží. Strejdu Dana napadlo, že s celou tou záležitostí má možná něco společného Isabella, protože si ji prověřil a ukázalo se, že v den, kdy k tomu došlo, byla ve škole.

Zeptala jsem se, odkud ví, že Yolanda je vynikající tenistka, a on na mě zamával složkou.

„Je to v jejím **trvalém záznamu**,“ vysvětlil. „Spolu se známkami a chováním tam zapisujeme veškeré vaše zájmové kroužky.“

A pak otevřel moji složku, aby mi ukázal záznamy o mých zájmových kroužcích, které, jak se ukázalo, **neexistovaly**.

Podotkl, že jsem nikdy nechodila do žádného školního klubu ani nehrála za školní tým a tak.

Vysvětlila jsem mu, že jsem v pohodě, protože tyhle věci jsou pro šprty, a já jsem šprtka nikdy nebyla a ani to nemám v úmyslu. Šprtounství prostě nepovažuju ani ve své budoucnosti za vhodnou alternativu.

Prohlásil, že vysoké školy k těmto věcem přihlížejí a že je načase, abych se nad tím zamyslela. Jednou, pokračoval, budu muset dospět a pracovat, což, jak se jistě všichni shodneme, je **strašlivý** způsob, jak potrestat člověka za to, že si dovolil dospět.

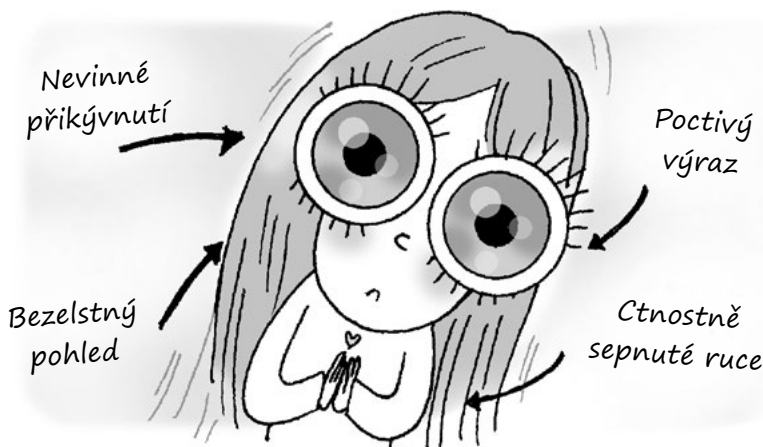

„Jamie,“ řekl strejda Dan, „chci, aby ses zapojila do nějakých zájmových klubů. Třeba se ti budou líbit. Možná si najdeš i nějaké nové kamarády, kteří nemají každých pár dní průšvih.“

„Kterou moji kamarádku máš na mysli? Angelinu?“ zeptala jsem se a přesvědčivě jsem předstírala, že nevím, o kom doopravdy mluvím.

Usmál se. „Nehodlám potrestat Isabellu ani Yolandu. Nemám důkaz, že provedly něco špatného. Nepotrestám ani tebe, protože vím, že neumíš hrát tenis a do ničeho se nestrefíš, ani kdyby byl terč obrovský jako zad–“ Zarazil se a na okamžik se zamyslel. „**Oblast diskriminace.**“

Přikývla jsem s takovou nevinností, že stačila za mě a Isabellu dohromady.

A pak, protože zřejmě existuje pravidlo, že žádná návštěva zástupce ředitele nemůže skončit dobře, dodal: „Za pár týdnů si o tom promluvíme. Chci, abys zkusila nějaké kroužky, a chci slyšet, jaké máš plány do budoucnosti. Tvoje složka je pěkná, ale není důvod, proč by nemohla být úžasná.“

Takže teď musím přemýšlet o své budoucnosti. **O své budoucnosti.** Víc se mi líbila moje minulost. Tenkrát jsem budoucnost neměla.

JEDINÉ věci, kterých jsem se bála jako dítě

Co když na mě maminka „jukne“ a „neřekne kuk“?

Co když mi tatínek

nevrátí nos?

Co když lidi obtěžují moje páchnoucí pleny?

Ve skutečnosti mi to bylo ukradený.

Úterý 03

Milý deníčku,

dneska před hodinou přírodních věd mi paní Curieová sdělila, že podle zástupce ředitele Devona prý nemám s tím tenisovým incidentem nic společného. Vzhledem k tomu, že stála celou hodinu zády ke zdi, bych ale řekla, že tomu moc nevěří.

Mezi rychlými otočkami nám paní Curieová oznámila, že tenhle měsíc pojedeme na **exkurzi** do přírodovědného muzea.

Exkurze jsou úžasné. Zbožňuju je. Cestou na exkurze jsem dvakrát zvracela, ale v našich autobusech to nikdo nezjistí. Děcka tak hulákají a autobus beztak páchne tak příšerně, že bys mohl vyzvrátit smaženou botu na basket, a nikdo by si toho nevšiml.

Je **fajn** vědět, že můžeš zvracet, kdykoli chceš. Takovou výsadu máš v reálném světě jen málokdy.

Po hodině jsem se zeptala Isabelly na její zájmové kroužky, protože takové věci jsou pro nás důležité kvůli vysoké škole.

Isabellu překvapilo, že uvažuji o studiu na vysoké.

„Ale vždyť jsi **hloupá**, Jamie,“ řekla. „Ne **tak hloupá**, že **bys omylem snědla obal od twisteru z KFC**. Spíš jsi **hloupá na věci, na kterýs hloupá být neměla**.“

„Jak to myslíš?“ chtěla jsem vědět.

„To se těžko vysvětluje,“ odpověděla Isabella.

„Kdybys byla chytřejší, možná by to bylo jednodušší. Podívej se na to takhle: Angelina je hezká a taky hodná a chytrá, já jsem chytrá a taky hezká a hodná a ty jsi hloupá a máš hezký kamarádky.“

V tu chvíli k nám došla Angelina a zaslechla konec věty.

Angelina se rozesmála. „Myslím, že nemáš až tak úplně pravdu,“ prohlásila. „Ty nejsi **moc** hodná, Isabello.“

Evidentně existuje NĚKOLIK různých druhů hlouposti

Hloupost, kdy se člověk bojí mraků.

Hloupost, kdy si člověk kouše nehty na nohou.

Hloupost, kdy si člověk povídá s bonbony.

Blondýna

„POČKAT!“ vykřikla jsem našťavaně a úplně oprávněně.

Podotkla jsem, že mám velice dobré známky (každopádně lepší než Isabella) a že znám spoustu šíleně dlouhých slov, i když při jejich vyslovení trochu prskám, proto si nedokážu na žádné z nich hned vzpomenout. Ale nemohla jsem si pomoci. Našťvalo mě to.

„Jak dlouho si myslíš, že jsem hloupá?“ zeptala jsem se.

Isabella pokrčila rameny a řekla, že odjakživa. Angelina prohlásila, že bychom měly raději mluvit o něčem jiném, třeba o medvídčích koala, což – jak vím – udělala jen proto, aby mě odvedla od tématu. Došlo mi to až potom, co jsem si zničehonic uvědomila, že už celých deset minut mluvím o medvídčích koala.

Jen počkej, až poznají moji budoucnost, která bude **úžasná**.

ODBORNÍCI
SE SHODUJÍ,
ŽE KOALOVÉ
DOKÁŽOU
ODVÉST VAŠI
POZORNOST
OD ČEHOKOLI.

Proto nesmíte
s koalou NIKDY
manipulovat
při řízení.

Bud'te opatrní, lidičky.

Středa 04

Milý deníčku,

takže dneska po vyučování jsem udělala odvážný krok ke své budoucnosti a navštívila svůj první zájmový kroužek – Klub šachistů.

Šachy jsou velice zajímavá hra a jako tolik jiných zajímavých her nejsou moc zábavné. Vypadá to, jako když se čtyři koně ztratili mezi nejrůznějšími mlýnky na pepř a slánkami, a cílem hry je zůstat vzhůru déle než soupeř.

Lidi z Klubu šachistů tvrdí, že šachy jsou super, ale jestli jsou opravdu tak skvělé, začne ti vrtat hlavou, proč teda lidstvo tak dlouho usilovně pracovalo, aby vynalezlo i zábavnější věci, jako je třeba televize, a **nehrálo šachy**.

Pak jsem učinila další krok ke své budoucnosti (tedy bezšachové budoucnosti) a rozhodla se, že do Klubu šachistů už **nikdy nevkročím**.

Nedělám si starosti. Určitě objevím ten pravý zájmový kroužek. Kromě toho, chci se trochu věnovat vědě. Až pojedeme do přírodovědného muzea, všem dokážu, že **nejsem** hloupá.

Tady uvádím pár úžasně vědeckých věcí, které udělám:

Správně identifikuju muzeum mezi okolními budovami, jako je benzinová pumpa nebo fast food Taco Bell.

Budu pozorně studovat exponáty a většinu exkurze zůstanu vzhůru.

Nespletu se, a nebudu se snažit objednat si tacos v muzeu jako posledně.

Čtvrtek 05

Milý deníčku,

dneska byl Den sekané. Nejsem si jistá, jestli jsem se o tom už zmínila, ale každý čtvrtek máme ve škole Den sekané.

Já vím, já vím. Divíš se, proč mi to tak vadí. Sekaná je přece z masa a mnoho našich oblíbených věcí je z masa: řízky, salám, moje nohy.

Navíc má tvar šišky a já zbožňuju šiškovité předměty. Miluju chleba. Miluju babičku.

Ale sekaná, kterou dostáváme u nás ve škole, je odporná. Možná to nějak souvisí s druhem hovězího masa, se zlými silami, které ho proklely, nebo s použitým kořením. Fakt nevím.

Pravděpodobně za to můžou zlé síly nebo koření.

Angelina jí sekanou každý čtvrtek a **nikdy** si nestěžuje, což podle mě dokazuje, že i mimořádně

To, že má něco tvar sekané, ještě neznamená, že je to špatné...

Jako babička

nebo peníze zapečené do SEKANÉ

krásný člověk může mít chuťové pohárky jako jedna z těch krys, které žijí na smetišti a žerou dětské plínky.

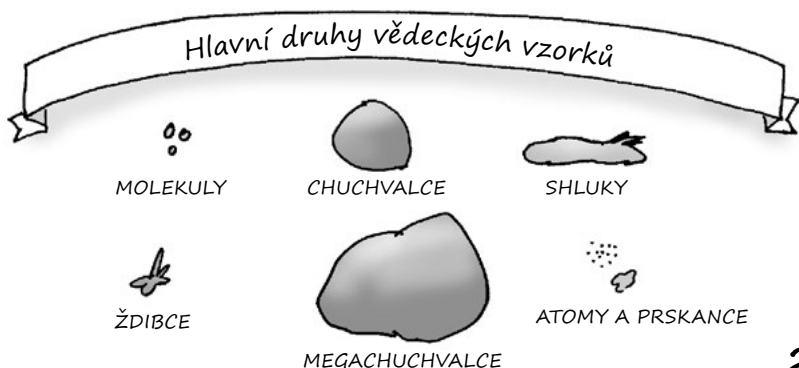
Lze předpokládat, že tyhle chuťové pohárky budou růst a růst a růst, až převládnou, a ten člověk se úplně změní v krysu, která žije na smetišti a žere plínky. Řekla jsem **předpokládat?** Chtěla jsem říct **doufat**.

„Napadlo vás někdy, proč to jíme?“ zeptala jsem se a zamávala plastovou vidličkou s kouskem sekané na konci.

Isabella se usmála.

„No, když seš tak chytrá, co kdybys nám to vysvětlila?“ řekla a několik lidí u našeho stolu se rozesmálo.

„Možná vám to vysvětlím,“ odpověděla jsem, zabalila kousek sekané do ubrousku a strčila ho do batohu, protože přesně tohle vědci dělají: odebíráme vzorky.

Angelina se ke mně naklonila tak blízko, že jsem cítila všech jejích devět různých vůní, které používá.

„Jamie. Vážně. Netrap se tím. Seš chytrá.“

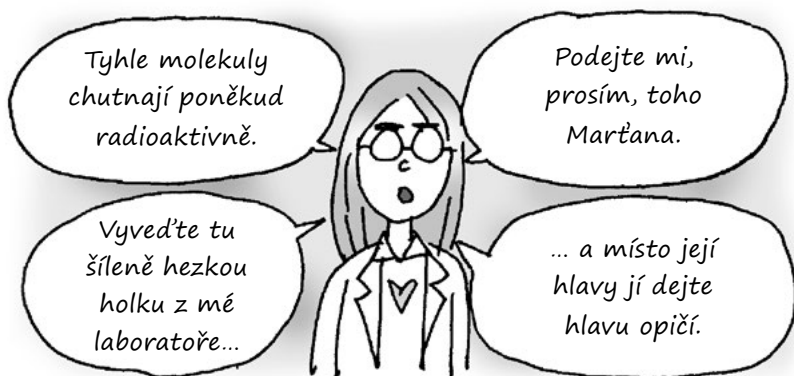
Odstrčila jsem ji. Pak jsem si ji přitáhla zpátky, abych si k ní ještě naposledy přičichla – protože, přiznejme si to, voní moc krásně – a znovu jsem ji odstrčila.

„Angelino. První pravidlo vědy zní, že chytrý lidi musejí poznat odpadky.“

Tak jo, v tu chvíli jsem si myslela, že něco podobného by řekl každý chytrý člověk, ale když to vidím napsané, už si tím nejsem tak jistá. Měla jsem říct: **CHYTROST MÁ ZELENOU** nebo tak něco.

To je fuk.

Další věci, které by řekl chytrý člověk

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.